

Lucie Whitehouse

Verborgen motief

Vertaald door Ineke van Bronswijk

DE FONTEIN

Robin voelde ringen van zweet onder het elastiek van de mouwen en pijpen van de witte overall. Het was nog vroeg maar de lucht was nu al vochtig, en haar hart bonsde door de lichamelijke inspanning. Voor haar uit hakte Rafferty, de forensisch onderzoeker, een pad door het struikgewas alsof ze in het Amazonewoud waren in plaats van tien minuten van het centrum van Birmingham. Malia en zij liepen zwijgend achter hem aan, scherp gefocust op alle voetangels en klemmen. Losse elektrische kabels, open liftschachten, gevallen balken – als je op zoek was naar een vroegtijdige dood, dan was deze plek de jackpot.

De vroegere Gisborne-fabriek, relikwie van de Britse industrie, was volgens Google in de jaren negentig gesloten. Tot die tijd werden er fietsonderdelen gemaakt en duidelijk op zeer grote schaal: het grijze blok op de luchtkaat besloeg de hele ruimte tussen twee straten. Alleen deze werkplaats was al zo groot als een schaatsbaan en strekte zich als een ingestorte victoriaanse orangerie uit tussen met graffiti bekladde ijzeren pilaren.

Het dak was ooit van glas geweest, maar dat knerpte nu onder hun schoenen en glinsterde tussen de zee van troep die hen in alle richtingen omringde: pylonen, een verroeste brandblusser, plastic zakken. Brandnetels en vlierstruiken groeiden uit elke scheur, en het stonk er naar petrochemicaliën en rotting. Het was een steampunktuin, zo lang na de apocalyps dat zelfs de zombies er alweer vandoor waren.

‘Het is een jonge vrouw, Rob,’ had Samir aan de telefoon gezegd. ‘Ik wil dat jij deze zaak doet.’

Plotseling struikelde Rafferty en met een kreet viel hij voorover. Ze bleven staan terwijl hij weer overeind krabbelde. Een van zijn handschoenen was gescheurd en bebloed. Hij keek geschrokken en ze zagen waarom: minder dan een halve meter bij hem vandaan gaapte een enorm vierkant gat in de vloer, met vochtige wanden die steil afliepen naar de glinstering van stilstaand water zes meter in de diepte. Er was geen enkele waarschuwing, geen afzetlint, geen bordje. Hij zou de val niet hebben overleefd.

Hij trok een tweede handschoen over zijn hand om het bloeden te stelpen en ze liepen verder, nog behoedzamer nu, door vernielde stalen deuren naar een iets kleinere ruimte. Hier was het glazen dak nog intact maar zo dik met mos begroeid dat het licht alleen op een paar plekken naar binnen scheen. Een verwrongen jaloezie stak uit de oude rommel omhoog als de ribbenkast van een futuristisch beest.

Aan de andere kant bewogen onderzoekers van het forensisch opsporingsteam in het groenige licht, spookachtig in hun witte pakken.

Zonder hen, bedacht Robin, zou ze haar nooit hebben gezien. Er was geen opening tussen alle rotzooi, geen enkel teken dat juist dit plekje zorgvuldig was gekozen – behalve misschien dat het zo ver mogelijk bij de deuren en eventuele nieuwsgierige ogen vandaan was. Als er niet toevallig iemand naar binnen was gelopen, had ze daar weken onopgemerkt kunnen liggen. Maanden.

Een van de witte pakken ging staan en stak een hand omhoog: Olly Faulkner, de forensisch arts. Toen ze dichterbij kwamen, zag Robin een donker kleed aan zijn voeten. Het slachtoffer lag op haar zij, met haar rug naar hen toe. Wat er van haar te zien was, waren alleen bebloede witte gymschoenen die aan één kant onder het kleed uit staken en haar dikke, kastanjebruine haar aan de andere kant, glanzend en onbegrijpelijk schoon te midden van de smeerboel. Robins maag draaide zich om; ze hoopte dat het niet te zien was aan haar gezicht.

Het meisje was niet in het kleed gewikkeld of gerold, zoveel moeite was er niet gedaan, maar lag gewoon op de ene helft ervan, en de andere helft was slordig over haar heen getrokken. Daarom had de moordenaar misschien deze plek gekozen om haar te dumpen: het kleed lag er al, dat kwam goed van pas.

Olly Faulkner was Robins favoriet van de twee forensisch artsen met wie ze regelmatig werkten. Een jaar of vijftig, met grijsblond haar dat over zijn kraag viel en naar achteren was gekamd van zijn voorhoofd, wijd uit elkaar staande ogen en een brede neusbrug. Bij Moordzaken werd hij Aslan genoemd, en niet alleen vanwege zijn uiterlijk. De mensen die hij onderzocht waren niet meer in staat om het te waarderen, maar hij behandelde hen alsof ze binnen waren gebracht bij de Spoedeisende Hulp en praatte tegen hen terwijl hij bezig was. ‘Het lijkt wel of hij denkt dat ze hem nog kunnen horen,’ had Robin een agent een keer smalend horen zeggen toen ze nog maar net bij West Midlands in dienst was. ‘En ik kan jou horen,’ had ze gezegd.

‘Robin, Malia. Goed om jullie te zien.’

‘Hoe gaat het, Olly?’

‘Het gaat. Wel een beroerde locatie, zelfs vergeleken bij wat we gewend zijn. En dit is echt zo tragisch.’

Robin probeerde niet al te diep in te ademen maar de penetrante geur van een slagerij was te sterk. Het kleed, besepte ze, was niet donker, dat althans niet geweest – de nylon onderkant was licht van kleur. Het was doorweekt, helemaal volgezogen. Jezus.

Toen ze haar hoofd optilde, zag ze dat Olly naar haar keek. ‘De enige troost,’ zei hij, ‘is dat ze met zoveel bloedverlies snel buiten bewustzijn moet zijn geweest. Kom eens naar deze kant, dan kun je het beter zien.’

Zij en Malia liepen behoedzaam naar hem toe. Hij gebaarde naar een van de andere onderzoekers dat die moest helpen, en samen tilden ze voorzichtig het kleed op.

Robin wist dat het niet Lennie was – natuurlijk niet, ze had haar

achtergelaten aan de keukentafel, druk bezig op haar laptop – en toch hield ze haar adem in. Toen ze het gezicht van het meisje zag, maakte ze onwillekeurig een geluid.

Ze was jong, zo jong. Ouder dan Len maar niet veel: achttien misschien, hooguit twintig of eenentwintig. Ze was wit – nu zelfs lijkwit – had een hoog en rimpelvrij voorhoofd, en een Romeinse neus met een brug van sproeten. Tussen haar bloedeloze, gebarsten lippen waren voortanden te zien, licht geribbeld, zoals die van Len toen ze net doorbraken.

Robin ging op haar hurken zitten, blij dat ze haar gezicht kon verbergen. Niet háár dochter, maar wel iemands dochter. Ze was geboren en verzorgd, gevoed en gekleed, en toen, alsof dat er allemaal niet toe deed, vermoord en hier tussen alle rotzooi gedumpt.

Haar kleren waren even doorweekt als het kleed – het T-shirt kon wit of lichtblauw of groen zijn geweest, want elke zichtbare vezel was nat. Het gewicht van het bloed trok het omlaag, maar ze kon zien dat de stof op meerdere plaatsen was opengesneden, lange scheuren, waaronder hier en daar gapende wonden te zien waren.

‘Een mes?’ vroeg ze, haar ogen nog neergeslagen.

‘Dat denk ik,’ zei Olly. ‘Kijk.’

De linkerhand van de vrouw rustte op haar dij maar haar rechterarm lag onder haar lichaam, de hand met de palm omhoog op het smerige kleed. De vingers waren niet gekromd, zoals Robin had verwacht, maar slap. Door het bloed was niet meteen duidelijk hoe dat kwam: over de handpalm liep een flinke jaap, van de basis van de wijsvinger tot bijna aan de pols, die de pezen had doorgesneden. Een tweede snee, parallel, liep langs de binnenkant van de vingers tussen de eerste en tweede knokkel.

‘Heeft ze het beetgepakt? Geprobeerd het af te weren?’

‘Daar lijkt het op, ja.’

‘Maar één keer?’

Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Misschien omdat ze zo snel bewusteloos raakte? Ze heeft zich in elk geval niet met hand en tand

verzet. Voor zover ik het nu kan beoordelen, zijn er geen andere afweerwonden. Maar haar moordenaar was sterk. Kijk.' Met een gehandschoende vinger schoof hij de stof van het T-shirt opzij. 'Hier heeft het mes een inkeping in het bot gemaakt, waarschijnlijk ook op andere plaatsen. Het zou een vrouw geweest kunnen zijn, als ze jong en erg sterk was, in een vlaag van woede, maar een man lijkt me veel waarschijnlijker.'

Robin keek naar de nagels: kort geknipt, geen nagellak, niet afgebroken. Als ze geluk hadden, was het bloed eronder van de moordenaar, maar daar durfde ze niet op te hopen.

'Tijdstip van overlijden?'

'In dit stadium kan ik nog niet precies zijn, gezien de omstandigheden – het vocht en de betonnen vloer zullen haar temperatuur hebben verlaagd, maar ze lag wel onder het kleed, dus... Laat ik voorlopig zeggen, tussen middernacht en zes uur 's ochtends.'

'Is ze hier vermoord?' vroeg Malia.

Olly zette zijn handen op zijn dijen en richtte zich op, met de traagheid van iemand die al heel lang last heeft van zijn onderrug. 'Dat denk ik wel. De lijkvlek klopt, en het kleed heeft dan wel het meeste bloed opgezogen, maar er zit ook wat op deze vlierstruik, en hier nog wat vlekken. Dat is eerder Rafferty's terrein dan het mijne.'

Robin draaide zich naar hem toe. 'Weten we wie ze is?'

Rafferty schudde zijn hoofd. 'Geen enkele aanwijzing. Geen handtas, geen portefeuille, geen telefoon, lege zakken. We hebben al een beetje rondgekeken, maar het kost tijd om alles grondig uit te kammen.'

Dat was een understatement. 'Vingerafdrukken?' De hulpdiensten hadden draagbare readers.

Weer dat hoofdschudden. 'Ze zit niet in het systeem.'

'De man die haar heeft gevonden is een *urban explorer*,' vertelde Rafferty met nauwelijks verholten hoon in zijn stem. 'Kwam hier rondneuzen en pretentieuze foto's maken van het verval. Hij is aan

de andere kant binnengekomen, in Warwick Street, zei hij, er is daar een open deur. Het wemelt er van de daklozen, allemaal bij elkaar in dezelfde ruimte.'

'Hoeveel?'

'Vijfentwintig, dertig? We laten ze daar wachten.'

'Kunnen we er hiervandaan komen?'

'Ja. Hierna wordt het beter begaanbaar – er is een gang met een dak, daar groeien minder planten.'

Ze liepen achter hem aan zoals ze waren gekomen, zonder veel te zeggen. Vogels fladderden rond boven hun hoofd. Met hun getijl leken ze hen uit te lachen; dit was hun domein, de mens was klaar hier, en nu was de natuur weer aan de beurt.

Doodgestoken en achtergelaten in deze dystopische woestijn. Er ging een golf van boosheid door Robin heen. Wat had ze gedaan – wat kon iemand ooit hebben gedaan – dat ze dit verdiende?

Maar wat was erger? Dit, of neergestoken worden en doodbloeden op de stoep vlak bij je eigen voordeur?

Want als je die nacht in Birmingham was vermoord, waren dat je opties. Toen Samir belde, had ze gezegd dat Webster aan de beurt was. 'Dat weet ik,' zei hij, 'maar hij is al in Erdington.'

'Wat doet hij in Erdington?'

'De andere nieuwe zaak. Kieran Clarke, zestien jaar. Neergestoken en bloedend achtergelaten op straat, een paar meter van het huis waar zijn ouders televisie zaten te kijken.' Ze waren allebei even stil geweest en toen had hij een diepe zucht geslaakt. 'Twee in één nacht.'

In februari, net vier maanden geleden, waren er in twaalf dagen tijd drie tieners doodgestoken. Het had voor enorme ophef gezorgd, en terecht, maar hoewel het uitzonderlijk was, was het geen novum: dit jaar was er gemiddeld een moord per week gepleegd. Zo Robin al ooit had gedacht dat ze de politie van Londen had ingewisseld voor een slaperige provinciestad, dan was van dat hele

idee nu niets meer over: vorig jaar was het aantal moorden per inwoner groter geweest dan dat in Londen – de *Sun* had er zelfs een stuk over geschreven: ‘De Wildwest Midlands.’ En sindsdien was het alleen maar bergafwaarts gegaan; het aantal geweldsmisdrijven was met zeventig procent gestegen.

Messen. De grote gelijkmaker, het democratische wapen bij uitstek. Je had geen geld of connecties in de onderwereld nodig om een mes te kopen – je kon er een in je boodschappenkarretje doen in de supermarkt of een keukenmes pikken van je moeder. Het was een wapenwedloop, onbeheersbaar. Straatbendes hadden messen, kinderen namen messen mee naar school om zich te beschermen, waarna nóg meer kinderen zich wapenden om zich te kunnen verdedigen – steeds meer. Het jaar daarvoor waren zevenhonderd kinderen met steekwonden geregistreerd, van wie sommige nog op de basisschool zaten. Na de drie doden in februari had de korpschef de situatie een nationale ramp genoemd en de regering om meer geld gesmeekt. In sommige wijken waren wanhopige bewoners ’s nachts gaan patrouilleren.

‘Het is erg,’ had Samir tegen haar gezegd toen hij haar had gebeld met het verzoek om te solliciteren. ‘Heel erg. We zijn sinds 2010 met meer dan tweeduizend mensen minder – agenten, geen administratief personeel. We hebben over de hele linie capaciteitsproblemen en we kunnen het werk niet meer aan. Er is gewoon niet genoeg mankracht voor een grote stad als deze.’

‘Je probeert me echt lekker te maken,’ had ze droog opgemerkt.

‘Ik heb je echt nodig,’ had hij zonder enige bijklank geantwoord.

Rafferty was blijven staan om op hen te wachten. Hij nam ze mee door een deuropening naar een kleine kamer, misschien ooit een kantoor, waar een paar smerige matrassen in een rechte hoek tegen elkaar lagen, met een stapel dikke stof, misschien oude gordijnen, ertussen.

‘De urban explorer vertelde dat hij ze hier had gehoord,’ zei Rafferty. ‘Hij schreeuwde toen hij haar vond en hoorde rennende

voetstappen. Hij denkt dat ze daardoorheen liepen en toen aan de voorkant naar buiten in Bradford Street.’

‘Mannen?’

‘Dat wist hij niet. Hij heeft ze niet gezien.’

‘Jammer.’ Robin bukte zich om naar een zwartgeblakerde plek op de vloer te kijken. Ze hield haar hand erboven maar er had die nacht geen vuur gebrand. De as was koud.

De werkplaatsen konden met recht postapocalyptisch worden genoemd, maar het kon nog erger, zoals bleek bij het laadperron. Dat was een hel op aarde, een dicht opeengepakte massa van menselijke misère in tinten zwart en grijs en geel. Het weinige daglicht viel binnen door een ring van kleine ramen vlak onder het dak; het kwam tot een meter of drie en vervaagde daar, alsof het de moed verloor. In het halfduister eronder waren op drie niveaus mensen verzameld: verschillende in het laaddock zelf, andere op het verhoogde perron, en nog weer andere, als kippen op stok, in houten stellingen tegen de muur.

De stank was niet te harden, een mix van alle mogelijke soorten lichaamssappen, vocht en schimmel, olie, en de misselijkmakende zoete geur van verschaalde alcohol. Robin deed een paar stappen naar voren en struikelde bijna over een leeg blikje, dat schokkend luid weg ratelde over de betonnen vloer. Een kleurloos gezicht kwam onder een stapel karton en dekens vandaan, ogen wijd opengesperd, haar in pieken. Het lispelde een paar onverstaanbare woorden – een vrouw, besepte Robin – en zakte weer weg. In de verste hoek mompelde een man bij zichzelf, zijn armen strak om zijn knieën geslagen.

‘Ik heb weleens betrouwbardere getuigen gezien,’ zei Malia, haar ontzetting zelfs in het halfduister duidelijk zichtbaar.

‘Plus,’ voegde Rafferty er op verontschuldigende toon aan toe, ‘de camerabeelden.’

‘Wat is daarmee?’

‘Die zijn er niet, sorry, in elk geval niet in de nabije omgeving. De camera’s hier doen het niet.’

‘Vernield?’

‘Of gewoon oud en kapot. De fabriek is al twintig jaar gesloten. Dat was dus ook het einde van die dingen.’

Tegen de tijd dat ze weer naar buiten kwamen, hadden zich twintig mensen of meer verzameld bij het afzetlint, nieuwsgierig naar de reden voor alle commotie op de zondagochtend. Er klonk gedempt maar onmiskenbaar opgewonden geroezemoes en diverse mensen maakten filmpjes met hun telefoon terwijl de onderzoekers bij de wagen hun pakken en besmeurde schoenhoezen uittrokken.

‘Mooie dag voor een moord,’ mompelde Malia.

Robin zag dat ook zij werden gefilmd, dus wachtte ze tot ze de hoek om waren voordat ze Varan belde op het bureau. Ze vroeg hem om een lijst van recente vermiste personen op te stellen en dicteerde de getuigenoproep voor de sociale media. ‘We moeten zo snel mogelijk achterhalen wie ze is,’ zei ze, ‘en zorgen dat haar familie op een nette manier op de hoogte wordt gebracht. Ik moet er niet aan denken dat ze het op Twitter zien.’

Na het telefoontje zaten ze zwijgend te wachten voor het stoplicht. Op de stoep liep een man langs, zwaaiend met een boodschappentas, als een metronoom: *tik-tak*. Ze stelde zich een tijdbom voor, de handgranaat die bij de ouders naar binnen gegooid zou worden. Hun wereld zou instorten.

‘Gaat het?’ vroeg Malia zacht.

‘Met mij? Ja, hoor.’ Ze keek opzij. ‘Hoezo?’

‘Het eerste meisje dat we hebben gevonden sinds...’

Dus ze had het gemerkt. Of – een plotselinge gedachte – had Samir haar gebeld, gevraagd om haar een beetje in de gaten te houden? Nee, paranoïde, natuurlijk niet; hij zou haar nooit op die manier ondermijnen in de ogen van een ondergeschikte. Ze vroeg het omdat ze Malia was, opmerkzaam, sensitief.

En ze was erbij geweest, die verschrikkelijke nacht nu zestien maanden geleden, toen Robin zich geconfronteerd had gezien met de mogelijkheid – de waarschijnlijkheid – dat het leven van haar eigen dochter zou eindigen zoals dat van het meisje van vandaag, dat ze Lennie nooit meer levend terug zou zien.

Het donkerste moment in een inktzwarte tijd. Binnen vierentwintig uur nadat Robin terug was verhuisd naar Birmingham, was haar beste vriendin, Corinna, om het leven gebracht. Haar lichaam was gevonden in haar afgebrande huis. Voor haar moordenaar, een verkrachter die al meer dodelijke slachtoffers had gemaakt, was het niet genoeg geweest. Corinna had hem beroofd van wat hem in zijn ogen rechtmatig toekwam, dus had hij een vervanger gepakt: Lennie. Hij had haar voor de deur van haar nieuwe school ontvoerd en was met haar naar een afgelegen boerderij gereden. De kans dat Lennie het zou overleven, ongedeerd en onaangeraakt, was zo klein geweest. Robin werd nog steeds misselijk als ze eraan terugdacht.

Samir had de leiding gehad van het reddingsteam, en haar aan Malia toevertrouwd. Zo had ze voor het eerst kennism gemaakt met haar discrete empathie. Nu was Malia de eerste die Robin belde als er een zaak binnenkwam. Ze had gedacht dat ze nooit meer zo'n geweldige partner zou vinden als Gid, haar maatje in Londen, maar daar had ze zich in vergist.

Malia, een zwarte vrouw met een lichte huid en de houding van een yogajuf, was de lieveling van Moordzaken. Zelfs in een beschermend pak met elastiek rondom haar gezicht zag ze er niet compleet belachelijk uit, en dat kon niemand haar nazeggen. Zonder dat pak was ze een liefvallige verschijning, chic ook. Vandaag droeg ze een zwarte broek met smalle pijpen en een lichte blouse van Ralph Lauren waarvan ze de manchetten twee keer had omgeslagen. Vorig jaar, toen Robins hele wereld dreigde in te storten, had ze zich erdoor geïntimideerd gevoeld – *Zo had jij eruit kunnen zien als je beter je best had gedaan* – maar inmiddels had ze zich

erbij neergelegd dat ze gewoon niet zo elegant was als haar collega.

‘Ik moest eraan denken,’ bekende ze nu, wee vanbinnen. ‘Hoe weinig het scheelde. Hoe makkelijk zij het geweest had kunnen zijn.’ Het stoplicht sprong op groen en ze trok op.

‘Lennie is alles voor me,’ had ze die avond in het ziekenhuis tegen Samir gezegd, in een poging om te verwoorden hoe dankbaar ze was dat ze niet in het gapende ravijn aan haar voeten was gestort. Hij had geknikt. ‘Ik weet het.’

Hij had het natuurlijk nooit gezegd, maar het was iedereen duidelijk, vooral gevoelige mensen zoals Malia, dat hij haar had beschermd. In de tijd dat Robin nu bij de politie van West Midlands werkte, met hem als baas, waren er drie zaken geweest met een vrouwelijk slachtoffer van onder de dertig en die had Samir allemaal door iemand anders laten doen.

Kennelijk was die periode van respijt voorbij.

Eerder verschenen van Lucie Whitehouse:

Een andere waarheid

Huis bij nacht

Onder de huid

Fatale zaken

Eerste druk augustus 2026

Dit is het tweede deel in de Robin Lyons-serie.

Oorspronkelijke titel *Risk of Harm*

Oorspronkelijke uitgever 4th Estate, een imprint van

HarperCollinsPublishers, Londen

Copyright © Lucie Whitehouse 2021

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie © Buro Blikgoed

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7382 0

ISBN e-book 978 90 261 7383 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7385 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.